

[Ole Bjørn Kraft.]

vi nu er enedes om, skulle betyde afslutningen af den årelange principstrid om det danske forsvar og vort lands stilling i Atlantpagten. Alene heri ligger der noget meget betydeligt og i sig selv en styrkelse af ordningen. Bag vort forsvar vil nu, når alle viser loyalitet imod det — hvad de utvivlsomt vil gøre — stå alle demokratiske partier, og det betyder for os alle en forpligtelse til loyal gennemførelse af ordningen og en forpligtelse til at sikre befolkningens aktive medarbejderskab. Thi det er usvigeligt sandt, at uden folkets opslutning og vilje til at fylde ordningen med liv vil opgaven ikke kunne løses; uden dette vil ordningen kun blive en skal. Men samler vi os omkring forsaret, vil både vi og forsaret kunne se en tryggere fremtid i møde, end der længe har været det beskåret. Ikke mindst gælder det om at give forsarets befalingsmænd af alle grader og forsarets ledelse den anerkendelse og respekt og den støtte, som er nødvendig for dem, når de skal løse den store opgave at gøre ordningen så effektiv og så kraftig som muligt.

Jå, med disse ord skal jeg anbefale det høje ting at vedtage de foreliggende ændringsforslag og at samles om denne ordning.

Lannung: Det afgørende for det radikale venstre for at være med til forslaget om den nye forsvarsordning og nu til forsvarsforliget, der har givet forsvarsordningen dens endelige skikkelse, var og er, at vi derved og kun derved kunne få en væsentlig indflydelse på hele dens indhold og udformning og med andre ord også forhindre — hvad vi tillagde det stor betydning at undgå — navnlig atombevæbning og stationering af fremmede tropper i Danmark.

Når nogle har villet hævde, at vi er gået med først til forslaget og nu til forliget alene for at bevare et regeringssamarbejde og nogle ministerposter, er det helt at vende tingene på hovedet. Det er omvendt. Det

er netop regeringssamarbejdet, der har givet os grundlaget for den i sidste instans, jeg tør vel sige ret afgørende indflydelse, vi har haft på det kompromis mellem modstående anskuelser, som forliget betegner. Det har for os været af afgørende betydning, at ordningen blev så realistisk som muligt både i henseende til indhold, karakter og omfang og til dens økonomiske konsekvenser. Alt taget i betragtning tror jeg man må erkende, at vi har nået visse resultater.

Det har for os været et meget vigtigt element i forsvarsforliget, at det kom til at ligge fast, at Danmark fastholder sit hidtidige standpunkt, at Danmark ikke atombevæbnes eller modtager atomammunition eller den dertil knyttede stationering af fremmede tropper, og de to ting hører jo sammen efter gældende amerikansk lov.

Jeg vil gerne over for det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sige, at efter min opfattelse er det rigtigt at betegne det som stationering, da det må være det principielle, der er afgørende, ikke om styrkerne bliver lidt større eller lidt mindre. Lad mig tilføje, at vi lægger megen vægt på, at dette, at Danmark ikke atombevæbnes, er gennemført aldeles ubetinget uden indrømmelser af nogen art i forhold til regeringsforslaget. Under en udenrigspolitisk synsvinkel er afvisning af atombevæbning særlig vigtig på et tidspunkt, hvor den internationale politik synes på vej mod afspænding.

Oppositionens holdning i dette spørgsmål om atombevæbning forekommer mig ulogisk. Selv om oppositionen mener at kunne tillade sig at se bort fra de udenrigspolitiske hensyn, så gælder det selvfølgelig ikke landets ansvarlige regering. Oppositionens standpunkt savner her indre logik. På den ene side vil man have taktiske atomvåben, fordi, som man hævder, man ikke kan have, at danske soldater møder med ringere våben end den eventuelle fjende. Men i næste åndedrag erklærer den samme opposition under forsvarsforhandlingerne, at den alligevel vil bøje sig for de udenrigspolitiske hensyn, når det drejer sig om at